

dighed. Dette er efter min Formening en absolut Vinding. Den nationale Værdighed bør ikke en Gang til benyttes som Skærmbret for politisk Involvering. En Dagsorden af denne Karakter er efter Begivenhederne i Lørdags og Søndags et Dokument af en for de Konservative ganske ydmygende Karakter. En konservativ Dagsorden, som under de foreliggende Forhold intet lover, som i ingen Henseende binder Regeringen, og den højtærede Statsminister har jo med al fornøden Tydelighed paa ny givet at forstaa, at dette ikke er Tilfældet, ganske som han gjorde det i Oktober. Da var der Forlydender om, at der var givet de Konservative Tilsagn fra Venstres Side med Hensyn til Importregulering, Told og Skatter, og den højtærede Statsminister erklærede da fra denne Talerstol, for at slaa alle disse misvisende Rygter ned, at om noget saadant var der aldeles ikke Tale, der var ikke givet Tilsagn, men naturligvis vilde Venstre som hidtil fortsætte under det, han kaldte „tilbørlig Hensyntagen“ — og det ved vi jo, hvad er, efter 3 Aars Erfaringer —, under tilbørlig Hensyntagen til den anden Part i det borgerlige Samarbejde vilde Venstre de fortsætte den Politik, som er blevet Følgen af Valget i 1920.

En saadan Dagsorden som den, der nu er stillet af de Konservative, er derfor i Virkeligheden, forekommer det mig, et Piskeslag i Ansigtet paa de Konservative, et Bevis paa, at der i den konservative Gruppes Ledelse overhovedet ingen Selvstændighed, ingen Villie findes. For i Dag befinder de Herrere sig jo ikke i nogen Tvangssituation, saaledes som de efter deres — lad os acceptere det — saglige Standpunkt at dømme gjorde det i Søndags. Hvad der i Søndags kunde forstaaes som et moralsk Martyrium, som en nødtvungen Bøjen af for Venstres utilbørlige Misbrug af Øjeblikkets katastrofale Karakter, er i Dag efter min Mening en utilgivelig politisk Svaghed, en ydmyg Kyssen Riset, og man kunde fristes til at sammenligne denne Holdning med den ejendommelige Tilbøjelighed, som i Lægevidenskaben kaldes Flagellantisme.

Jeg kan selvfølgelig for mit Vedkommende ikke tage den anden Holdning til denne Dagsorden end betragte den som det, den er: et sagligt Blændværk og en politisk Ydmygelse for de konservative Interesser, og jeg kan følgelig ikke give den min Stemme. Men saa maa jeg paa den anden Side tilstaa, at saavel Bankaffæren som Regeringens Holdning til den har stillet

den radikale Dagsorden, som jeg forleden erklærede at ville stemme for under Forudsætning af, at der ikke fra konservativ Side anvistes bedre Veje, i en ikke saalidt mørkere Belysning, idet Regeringens uforsvarlige og overfor Tingene hensynsløse Adfærd i Banksagen gør Udsigterne til en frugtbringende Forhandling med denne Regerings Mænd lidet lovende. Jeg betragter enhver saglig Forhandling, i hvilken det nuværende Ministerium deltager, som Spild af Tid; thi dette Ministerium vil ved sin blotte Eksistens, ved til Stats- og Finansminister at have den Mand, der nu beklæder disse høje Poster, uvægerlig komme til at ødelægge disse Forhandlinger. Min Tro til, at den radikale Dagsordens Vedtagelse nu vil faa praktisk Betydning, er derfor, det maa jeg sige, svækket til Grunden. Men jeg tror paa den anden Side — og det maa vistnok enhver, der vil være upartisk og uhildet, erkende er berettiget —, at Forhandlingerne mellem de Konservative og Venstre efter alle hidtil gennem tre Aar gjorte Erfaringer at dømme ikke, og navnlig ikke efter, hvad der nu er sket, vil føre til nævneværdige positive Resultater. De Konservative kan maaske faa Lov at opretholde Tobaksreguleringen, og maaske kan de faa Indrømmelser med Hensyn til Skotøjsimporten, og muligvis kan de faa lidt indirekte Skat, hvor Venstre ikke før har villet være med til det. Men det var jo ikke det, det nu gjaldt om fra et konservativt Synspunkt. Det, det gjaldt om, var at faa en ny Finanspolitik, i hvilken de Konservative virkelig kom til at spille den Rolle, som de ifølge de Ideer, som de Konservative kæmper for, fortjener, fordi disse Ideer, som Forholdene er, har vist sig at være de eneste rette til at bringe os ud af det Uføre, vi er kommet ind i.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel vil vist ikke være utilbøjlige til at give mig et vist Medhold i, at naar tre Medlemmer af Partiet, til visse med den stærkest mulige saglige Begrundelse, nægter at yde Regeringen Kaution med deres Stemmer og foretrækker at stille sig passivt, saa er det et ildevarslende Fænomen, at det ærede Medlem Hr. Ulrich straks træder frem som frivillig Regeringsindpisker og læser de paagældende Medlemmer Teksten for manglende Ansvarsfølelse. Et Parti, der er saa stærkt behersket af Underkastelsens Aand, vil i det politiske Samkvem med Venstre ikke opnaa meget andet end nye Skuffelser, det tror jeg ikke, de vil, og jeg synes, at de Herrere af denne Vare-